

SHEA ERNSHAW

BLESTEMUL MĂRII

Traducere din limba engleză de
IORDANA FERENȚ și ȘTEFAN FERENȚ

CORINT
BOOKS

—2019—

ADÂNCURI

În 1822, trei surori au sosit în Sparrow, Oregon, la bordul lui *Lady Astor*, un vas care făcea negoț cu blănuri și care, mai târziu în acel an, s-a scufundat în port, chiar dincolo de promontoriu.

Pasagerele se numărau printre primele persoane care urmau să se stabilească în orașul de coastă abia întemeiat și au pășit pe noul tărâm asemenea unor păsări cu picioare subțiri. Aveau părul ondulat de culoarea caramelelor și pielea albă ca zăpada. Fetele erau frumoase – chiar prea frumoase, aveau să spună orășenii mai târziu. Marguerite, Aurora și Hazel se îndrăgosteau deseori și, de obicei, de bărbații nepotriviți – cei ale căror inimi aparțineau deja altcuiva. Tinerele erau cochete și seducătoare, iar bărbații le găseau irezistibile.

Orășenii din Sparrow le socoteau însă a fi chiar mai mult decât atât: le credeau vrăjitoare ce făceau farmece bărbaților ca aceștia să devină necredincioși.

Și astfel, la sfârșitul lui iunie, când luna nu era altceva decât un ciob subțirel pe cerul înnorat, cele trei surori, cu pietre legate de glezne, au fost aruncate în ocean chiar dincolo de promontoriu, s-au dus la fund și s-au înecat. La fel ca nava cu care sosiseră.

Am o fotografie veche, alb-negru, din anii 1920, reprezentând o femeie de la un circ ambulant care plutește într-un acvariu uriaș, plin cu apă, cu părul unduindu-se în jurul capului și picioarele ascunse într-o falsă coadă de sirenă făcută dintr-o țesătură metalică cu fir textil care imită solzii. Femeia este subțire, cu trăsături angelice și cu buzele strâns lipite în timp ce își ține răsufarea în apa rece ca gheața. Câțiva bărbați stau în fața acvariului de sticlă, uitându-se țință la ea, de parcă ar fi adevărată. Cât de ușor poți fi păcălit de priveliște!

Mă gândesc la această fotografie în fiecare primăvară, când prin Sparrow încep să umble povești despre cele trei surori care s-au înecat dincolo de gura portului, pe lângă Lumiere Island, unde locuiesc cu mama. Mi le închipui plutind ca niște fantome delicate printre umbrele întunecate din adâncuri, imprevizibile și de neatins, aidoma sirenei din spectacolul de circ. Oare în urmă cu două secole cele trei surori s-au luptat să rămână la suprafață când au fost împinse cu forța în adâncuri sau au lăsat greutatea fiecărei pietre să le ducă repede spre fundul rece și stâncos al Pacificului?

O ceață matinală, tristă și umedă alunecă peste suprafața oceanului între Lumiere Island și orașul Sparrow. Apa este calmă în

timp ce merg spre doc ca să dezleg barca, de fapt o ambarcațiune cu fundul plat, cu două locuri pe bancă și motor în afara bordului. Nu este tocmai ușor de manevrat când este furtună sau vânt puternic, dar este minunată ca mijloc de transport rapid către oraș și înapoi. Ottis și Olga, două pisici galbene care au apărut în mod misterios pe insulă pe când erau pui, mă urmează miunând, ca și cum mi-ar regreta plecarea. Plec în fiecare dimineață la această oră, traversând golful înainte să se sune pentru prima oră – cursul de economie globală –, o disciplină care nu îmi va fi utilă niciodată, și în fiecare dimineață, cele două pisici mă urmează pe drumul spre doc.

Lumina intermitentă a farului mătură insula și, pentru o clipă, atinge silueta aflată în vârful falezei, pe malul stâncos din vest. E mama. Are brațele încrucișate la piept, iar puloverul nisipiu cu noduri îi e înfășurat în jurul trupului fragil în timp ce privește fix spre vastul Pacific, așa cum o face în fiecare dimineață, așteptând pe cineva care nu se va mai întoarce nicicând: tata.

Olga se freacă de blugii mei, arcuindu-și spatele uscățiv și ridicându-și coada ca să mă convingă să o iau în brațe, dar nu am timp. Îmi trag gluga impermeabilului bleumarin, pășesc în barcă și trag cu putere de cablul de la motor până când acesta începe să funcționeze, apoi navighez prin ceață. Nu zăresc nici malul, nici orașul Sparrow prin pâclă, dar știu că amândouă sunt la locul lor.

Catarge înalte și crestate se ridică din apă asemenea unor săbii, mine terestre, rămășițe din anii trecuți. Dacă nu știi drumul, îți poți lovi barca de oricare dintre cele șase epave care încă se odihnesc în aceste ape. Dedesubtul meu se află o urzeală de metal acoperită cu o crustă de scoici, verigi de lanț ruginit care se întind peste provele distruse, pești care se simt ca acasă în hublourile

putrezite și catarge măcinate de apa sărată. Este un cimitir de nave. Dar asemenea pescarilor care înaintează cu greu prin ceața mohorâtă ca să ajungă în larg, reușesc să navighez prin golf cu ochii strâns închiși din cauza frigului. Apa este adâncă aici. Odinioară, ambarcațiuni de mari dimensiuni aduceau provizii prin acest port, dar acum nu se mai întâmplă asta. În prezent, doar bărci mici de pescuit și vase de agrement își croiesc drum cu zgomot. Apele sunt bântuite, o spun fără încetare marinarii, și au dreptate.

Barca se ciocnește de marginea docului unsprezece, debarcaderul numărul patru, unde ancorez cât timp sunt la oră. Majoritatea tinerilor de șaptesprezece ani au permise de conducere și mașini ruginite găsite pe Craigslist¹ sau lăsate moștenire de frați sau surori mai mari. În loc de mașină, eu am o barcă. Nu văd la ce mi-ar folosi o mașină.

Îmi arunc pe umăr geanta de pânză împovărată cu manuale și mă târâi pe străzile cenușii și lunecoase spre Liceul Sparrow. Orașul Sparrow a fost construit la întâlnirea a două culmi – ascuns între munte și ocean –, motiv pentru care alunecările de teren sunt cât se poate de obișnuite pe aici. Într-o bună zi ar putea fi șters în totalitate de pe fața pământului. Împins în apă și îngropat sub vreo doisprezece metri de șuvoaie de nămol. În Sparrow, nu există lanțuri de restaurante fast-food, nici malluri, nici cinematografe și nici Starbucks, deși avem o cafe-nea *drive-through*. Micul nostru oraș este protejat de lumea din afară și, cumva, captiv în timp. Populația este de două mii

¹ Pagină de internet cu anunțuri de mică publicitate și forum, disponibilă în șapte limbi și în 70 de țări, înființată în 1995 de Craig Newmark (n. tr.).

douăzeci și patru de locuitori, dar numărul crește mult în fiecare an pe 1 iunie când turiștii pun stăpânire pe tot.

Rose stă pe pajiștea din fața Liceului Sparrow, butonând la telefonul mobil. Părul răzvrătit, roșu-scorțișoară, e tot numai bucle dezordonate pe care nu le iubește defel. Însă eu am invidiat mereu modul în care părul ei nu poate fi domolit, legat sau ordonat în timp ce al meu, drept și castaniu, nu poate fi înduplecat să capete vreo formă exuberantă și veselă – am tot încercat. Dar părul țeapăn, țeapăn rămâne.

— Nu mă lași baltă diseară, nu-i așa? întrebă ea când mă vede, ridicând sprâncenele și lăsând telefonul să-i cadă în geanta cu cărți cândva albă, acum însă mâzgălită cu markere colorate, astfel încât a devenit o combinație de albastru nocturn învolburat, verde ca iarba și roz bombon – o explozie de culoare care nu a lăsat niciun spațiu neatins.

Rose vrea să devină artistă – Rose *este* artistă. După absolvirea liceului, e hotărâtă să se mute la Seattle și să urmeze cursurile Institutului de Artă. Și îmi reamintește aproape săptămânal că nu dorește să meargă singură și că ar trebui să o însoțesc și să fiu colega ei de cameră. Propunere la care am evitat cu iscusință să dau un răspuns ferm încă din primul an de liceu.

Nu că n-aș dori să scap din acest oraș îngrozitor și ploios, pentru că mi-o doresc din tot sufletul. Dar mă simt captivă, simt povara unei responsabilități care apasă greu pe umerii mei. Nu-mi pot lăsa mama singură pe insulă. Eu sunt tot ce i-a mai rămas – singura ființă care o leagă de realitate. Și poate că e absurd – naiv chiar –, dar și eu am speranța că tatăl meu o să revină într-o bună zi. Își va face apariția ca prin farmec pe chei și va merge tacticos spre casă, ca și cum timpul ar fi stat în loc. Și eu trebuie să fiu de față în cazul în care el chiar va veni.

Dar cum clasa a XI-a se termină și clasa a XII-a se apropie, sunt nevoită să mă gândesc la viitorul meu și la posibilitatea ca acesta să fie chiar aici, în Sparrow. S-ar putea să nu părăsesc niciodată acest loc. S-ar putea să fiu blocată aici.

Voi rămâne pe insulă, citindu-mi viitorul în rămășițele pătate ale frunzelor de ceai din ceștile de porțelan alb, exact așa cum obișnuia mama să o facă înainte ca tata să dispară pentru totdeauna. Localnicii obișnuiau să traverseze golful în barcă, uneori pe furiș, la adăpostul unei nopți cu lună fantomatică, alteori în miezul zilei, pentru că erau chinuiți de o întrebare la care aveau nevoie neapărat de răspuns, luau loc în bucătăria noastră și băteau ușor darabana pe masa din lemn masiv în timp ce așteptau ca mama să le ghicească viitorul. La final, lăseau bancnotele îndoite, sau mototolite, sau netezite pe masă chiar înainte de plecare. Mama strecura banii într-o cutie cu făină pe care o ținea pe raftul de lângă aragaz. Și poate că asta e viața care mi-e sortită: să stau la masa din bucătărie, cu părul îmbibat de aroma dulce de mușețel sau de ceai de lavandă și portocale în timp ce îmi plimb degetul pe marginea unei cești și descopăr cine știe ce mesaje în dezordinea involburată a frunzelor.

De multe ori, mi-am întrezărit viitorul în acele ceaiuri: un băiat care naufragiază pe insulă. Inima îi bătea nebunește în piept, pielea îi era acoperită de nisip și bătută de vânt. Și inima mea, incapabilă să reziste. Este același viitor pe care l-am văzut în fiecare ceașcă cu ceai de când aveam cinci ani, când mama m-a învățat să descifrez tainele ascunse în frunze. *Soarta ta se află pe fundul unei cești de ceai*, îmi șoptise ea adeseori înainte să mă alunge la culcare. Și ideea acestui viitor se trezește în mine ori de câte ori mă gândesc să părăsesc orașul Sparrow – e ca și cum insula mă trage înapoi, iar soarta mea a prins rădăcini aici.

— Nu se consideră că te las baltă dacă nici n-am spus că voi merge! îi răspund lui Rose.

— Nu te las să ratezi încă o petrecere Swan, spune ea și își mișcă șoldurile într-o parte, înfășurând cureaua genții cu cărți pe degetul mare drept. Anul trecut am fost nevoită să stau de vorbă cu Hannah Potts până la răsăritul soarelui și n-am de gând să repet experiența.

— Mă mai gândesc!

Petrecerea Swan a avut întotdeauna un dublu scop: să marcheze începutul sezonului Swan și sfârșitul anului școlar. Este o petrecere stropită din belșug cu băutură, adică este un amestec ciudat de entuziasm că scapi de ore, de profesori și de extemporale, combinat cu teama iminentă de sezonul Swan. De obicei, oamenii se îmbată criță și nu-și mai amintesc nimic.

— Nu te mai gândi, fă-o! Când te gândești prea mult la ceva, ajungi doar să o lași baltă.

Rose are dreptate. Îmi doresc să vreau să merg – îmi doresc să fiu interesată de petrecerile de pe plajă. Dar nu m-am simțit niciodată în largul meu la evenimente de felul ăsta. Eu sunt *fata care locuiește pe Lumiere Island*, fata a cărei mamă a înnebunit și al cărei tată a dispărut, fata care nu și-a pierdut niciodată vremea prin oraș după orele de școală, fata care ar prefera să-și petreacă seara citind harta mareelor și urmărind bărcile înaintând cu greu în port în loc să bea bere după bere cu oameni pe care nici nu-i cunoaște prea bine.

— Nici măcar nu trebuie să te costumezi, dacă nu vrei, adaugă ea, pe un ton îngăduitor.

Oricum, costumatul nu a fost niciodată o variantă pe care să o iau în calcul. Spre deosebire de majoritatea localnicilor din Sparrow, care păstrează, ascuns în fundul dulapului, un costum

de la începutul anilor 1800 pregătit pentru petrecerea anuală Swan, eu n-am așa ceva.

Soneria care anunță începutul cursurilor se aude, iar noi urmăm grupul de elevi prin ușile principale din față. Holul miroase a ceară de parchet și a lemn putrezit. Ferestrele au o singură foaie de geam și sunt expuse curentului, iar vântul zăngăne sticla în rame în fiecare după-amiază. Lămpile licăresc și bâzâie. Niciunul dintre dulapuri nu se închide pentru că fundația clădirii s-a lăsat. Dacă aș fi avut cunoștință despre un alt oraș și un alt liceu, poate că aș fi socotit acest loc ca fiind deprimant. În schimb, ploaia care se prelinge prin acoperiș și picură pe bănci și pe podeaua de pe hol în timpul furtunilor de iarnă pare chiar familiară. Ca acasă.

Eu și Rose nu avem prima oră împreună, așa că mergem spre capătul Holului A și ne oprim în apropiere de toaleta fetelor înainte de a ne despărți.

— Nu știi ce îi voi spune mamei, spun eu, răzuind o rămășiță din lacul de unghii Blueberry Blitz de pe degetul mare stâng pe care Rose mă făcuse să-l pictez în urmă cu două săptămâni acasă la ea, în timpul unei seri de film, atunci când hotărâse că, pentru a se integra ca un adevărat student la artă în Seattle, trebuia să urmărească filmele clasice ale lui Alfred Hitchcock; ca și cum acele peliculele înfricoșătoare alb-negru ar putea să o transforme într-un artist *adevărat*.

— Spune-i că mergi la o petrecere, că tu, de fapt, ai o viață. Sau, pur și simplu, furișează-te. Probabil că nici măcar nu va observa că ai plecat.

Îmi mușc buza și termin cu pigulitul unghiei. Adevărul este că nu mă simt deloc confortabil la gândul să o las singură pe mama, chiar și numai pentru o noapte. Dacă s-ar trezi și și-ar da seama că nu mai dorm în patul meu? Oare n-ar crede că am

dispărut exact cum a dispărut și tata? Oare n-ar începe să mă caute? Oare n-ar face un gest prostesc și necugetat?

— Oricum este blocată pe insula asta, adaugă Rose. Unde să se ducă? Doar nu are obiceiul să iasă la plimbare pe ocean, cugetă Rose.

Fata se oprește și ne uităm fix una la cealaltă: plimbarea ei pe ocean este exact lucrul de care mă tem.

— Ceea ce vreau să spun, se corectează Rose, este că nu cred că se va întâmpla ceva dacă o vei lăsa singură pentru o noapte. Vei reveni acasă chiar după răsăritul soarelui.

Privesc spre ușa deschisă a sălii unde urmează să începă prima mea oră – cursul de economie globală – și unde aproape toți elevii și-au ocupat deja locurile. Domnul Gratton stă la catedră și bate ușor cu un stilou într-un teanc de lucrări, așteptând să sune soneria finală.

— Te rog! mă imploră Rose. Este cea mai grozavă noapte a anului și nu vreau să fiu din nou ratata care merge singură, adaugă ea cu un sâsâit ușor la pronunția cuvântului „singură”.

Când Rose era micuță, era peltică. Toate „s”-urile rostite de ea erau pronunțate cu limba între dinți. La grădiniță, copiii obișnuiau să o tachineze ori de câte ori o educatoare îi cerea să vorbească cu glas tare în fața clasei. Dar după vizite regulate la logopedul din Newport, trei zile pe săptămână, în primii noștri ani de liceu, situația s-a schimbat brusc, ca și cum Rose ar fi ieșit din vechiul trup și ar fi intrat într-unul nou. Cea mai bună prietenă a mea, stângace și sâsâită, renăscuse ca o persoană încrezătoare și curajoasă. Și chiar dacă înfățișarea îi rămăsese neschimbată, în momentul acela radia precum o minunată specie umană exotică de care eu habar n-aveam, în timp ce eu am rămas exact aceeași. Am sentimentul că, într-o bună zi, nici măcar nu ne vom mai aminti motivul pentru care suntem prietene. Ea își va lua

zborul ca o pasăre viu colorată spre cealaltă parte a lumii, iar eu voi rămâne în urmă, acoperită cu pene cenușii, udă learcă și lipsită de aripi.

— Bine, mă înduplec eu, știind că dacă voi rata o altă petrecere Swan, Rose ar putea să nu mă mai recunoască drept singura ei prietenă.

Rose zâmbește larg.

— Slavă Domnului! Credeam că va trebui să te răpesc și să te duc cu forța acolo, spune ea și își mută mai sus pe umăr geanta cu cărți, adăugând: Ne vedem după oră!

Rose se grăbește pe hol exact când din boxele metalice de deasupra se aude ultimul țârâit al soneriei.

Azi este program scurt: doar prima și a doua oră, pentru că este și ultima zi de școală înaintea vacanței de vară. Mâine este 1 iunie. Și cu toate că majoritatea liceelor nu-și încep trimestrul al treilea foarte devreme, orașul Sparrow a pornit numărătoarea inversă cu luni în urmă. Semne care anunță festivaluri în onoarea surorilor Swan au fost deja atârinate și împodobesc piața orașului și vitrinele magazinelor.

Sezonul turistic începe mâine. Și odată cu el sosește un număr mare de străini și se dă startul unei tradiții sinistre și ucigătoare care a năpăstuit Sparrow din 1823, de când cele trei surori Swan au fost înecate în port. Petrecerea de diseară reprezintă debutul unui sezon care va aduce ceva mai mult decât banii turiștilor – va aduce legende, ipoteze și îndoieli privind istoria orașului. Și, ca întotdeauna, în fiecare an, fără greș sau îndoială, va aduce și moartea.